

Η ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«...ὁμολογήσης ἐν τῷ στόματί σου Κύριον Ἰησοῦν»

Ἡ ὁμολογία πίστεως στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ὄχι ἀπλῶς ἓνα γεγονός, ἀλλὰ προϋπόθεση σωτηρίας. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος στό σημερινό ἀνάγνωσμα τό τονίζει ἐμφαντικά. “Ὅποιος ὁμολογήσει μέ τό στόμα του πῶς Κύριός μας εἶναι ὁ Χριστός καί πῶς τόν Χριστό τόν ἀνέστησε ἐκ τῶν νεκρῶν ὁ Θεός, τότε θά σωθεῖ (Ρωμ. 10, 9). Ἐσ δοῦμε πιά λεπτομερῶς αὐτή τήν προϋπόθεση τῆς σωτηρίας μας, δηλ. τήν ὁμολογία.

Ἡ ἀξία τῆς ὁμολογίας στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ

Ἡ ὁμολογία τῆς πίστεως εἶναι σπουδαῖο στοιχεῖο τῆς ταυτότητας τοῦ Χριστιανοῦ. Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας ἀκολουθώντας τό ἀποστολικό παράγγελμα: «ἔτοιμοι ἀεὶ πρός ἀπολογία πάντι τῷ αἰτοῦντι ὑμᾶς λόγον περί τῆς ἐν ὑμῖν ἐλπίδος» (Α΄ Πέτρ. 3,15), τονίζουν ἐμφαντικά τήν ὁμολογία τῆς πίστεως. Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐγκωμιάζοντας τόν ἅγιο μάρτυρα Λουκιανό γράφει· «ὅπως ὁ βασιλεὺς παντοῦ περιφέρει τό διάδημά του, ἔτσι κι ἐμεῖς σέ κάθε τόπο περιφέρουμε τήν ὁμολογία πίστεως στό Χριστό ὄχι μόνο μέ λόγια, ἀλλὰ καί μέ πράγματα». Οἱ μάρτυρες δέν ὁμολογήσαν ἀπλῶς τό Χριστό, ἀλλὰ πρόσφεραν καί τό αἷμα τους γιά τό πρόσωπό Του. Οἱ τιμῶμενοι μέσα στήν Ἐκκλησία εἶναι οἱ ὑβριζόμενοι καί πάσχοντες διά τήν ἀλήθειαν τῆς πίστεως στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. “Ενας ἄλλος ἅγιος γράφει· «Πίστη στό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ εἶναι νά ἔχει κάποιος τή διάθεση νά πεθάνει “ὑπέρ τῆς αὐτοῦ ἐντολῆς” καί μάλιστα νά θεωρήσει αὐτόν τό θάνατο ζωή» (Συμεών ὁ νέος Θεολόγος).

Τό περιεχόμενο τῆς ὁμολογίας

Ἐσ δοῦμε τώρα τό περιεχόμενο τῆς ὁμολογίας γιά τό Χριστό. Τό περιεχόμενο τῆς ὁμολογίας μας εἶναι τό Θεανθρώπινο πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ. Ὁ πιστός ἄνθρωπος ἀβίαστα ὁμολογεῖ· «Ἰησοῦν Χριστόν ἐν σαρκί ἐληλυθότα» (Α΄ Καθ. Ἰω. 4, 2-3). Γνώρισμα τοῦ ἀντιχριστοῦ εἶναι νά ἀρνεῖται τήν ἐνσάρκωση καί τά πάθη τοῦ Κυρίου μας. Ὁ Χριστός δέν εἶναι ἓνας γυμνός Θεός οὔτε ἓνας τέλειος ἄνθρωπος μόνον, ἀλλὰ Θεάνθρωπος. Γιά νά ὁμολογήσουμε τό Χριστό, πρέπει νά ἔχουμε τό πνεῦμα

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Ρωμ. ι' 1-10)

Σωτηρία σ' όποιον πιστεύει

Ἄδελφοί, ἡ μὲν εὐδοκία τῆς ἐμῆς καρδίας καὶ ἡ δέησις ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ τοῦ Ἰσραὴλ ἔστιν εἰς σωτηρίαν· μαρτυρῶ γὰρ αὐτοῖς ὅτι ζῆλον Θεοῦ ἔχουσιν, ἀλλ' οὐ κατ' ἐπίγνωσιν. Ἄγνοοῦντες γὰρ τὴν τοῦ Θεοῦ δικαιοσύνην, καὶ τὴν ἰδίαν δικαιοσύνην ζητοῦντες στήσαι, τῇ δικαιοσύνῃ τοῦ Θεοῦ οὐχ ὑπετάγησαν. Τέλος γὰρ νόμου Χριστὸς εἰς δικαιοσύνην παντὶ τῷ πιστεύοντι. Μωϋσῆς γὰρ γράφει τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐκ τοῦ νόμου ὅτι ὁ ποιήσας αὐτὰ ἄνθρωπος ζήσεται ἐν αὐτοῖς· ἡ δὲ ἐκ πίστεως δικαιοσύνη οὕτω λέγει· Μὴ εἴπῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου, τίς ἀναβήσεται εἰς τὸν οὐρανόν; Τοῦτ' ἔστι Χριστὸν καταγαγεῖν ἢ τίς καταβήσεται εἰς τὴν ἄβυσσον; Τοῦτ' ἔστι Χριστὸν ἐκ νεκρῶν ἀναγαγεῖν. Ἄλλὰ τί λέγει; Ἐγγύς σου τὸ ῥῆμά ἐστιν, ἐν τῷ στόματί σου καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ σου· τοῦτ' ἔστι τὸ ῥῆμα τῆς πίστεως ὃ κηρύσσομεν. Ὅτι ἐὰν ὁμολογήσῃς ἐν τῷ στόματί σου Κύριον Ἰησοῦν, καὶ πιστεύσῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου ὅτι ὁ Θεὸς αὐτὸν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, σωθήσῃ· καρδίᾳ γὰρ πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην, στόματι δὲ ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν.

τοῦ Χριστοῦ μέσα μας· «εἰ δέ τις πνεῦμα Χριστοῦ οὐκ ἔχει, οὗτος οὐκ ἔστιν αὐτοῦ» (Ρωμ. 8, 9). Πιό ἀναλυτικά ἡ ὁμολογία συνίσταται στὴν ὁμολογία τῶν δογμάτων καὶ στὴν κατὰ Θεὸν πρακτικὴ ζωὴ. Μέσα στὴν ὁμολογία ἐκφράζουμε τὴν πίστη καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη μας στὸ πρόσωπο τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ χώρος τῆς ὁμολογίας πρὸς τὸ Χριστό

Ὅλα αὐτὰ πού ἀπαριθμήσαμε παραπάνω πραγματοποιοῦνται μέσα στὴν Ἐκκλησία, πού εἶναι «στήλη καὶ ἑδραῖωμα τῆς ἀληθείας» (Α' Τιμ. 3, 15). Ἐθιμοθροῦμε τὴν ὁμολογία τοῦ Πέτρου (Ματθ. 16, 16) καὶ πὼς ὁ Κύριος τὸν ἐγκωμίασε καὶ τοῦ εἶπε πὼς πάνω σ' αὐτὴ τὴν ἀλήθεια θά οἰκοδομήσῃ τὴν Ἐκκλησίαν Του. Ἡ Ἐκκλησία φανερώνει τὸ Χριστὸ στὸν κόσμον, εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἐρμηνεύει σωστὰ τὴν ἀγία Γραφή, κατέχει τὴν ἀλήθεια. Μέσα στὴν Ἐκκλησία σώζεται ὁ ἄνθρωπος καὶ μέσα στὴν Ἐκκλησία ὀφείλει νὰ ὁμολογήσῃ τὸ πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὁμολογώντας πὼς ἀνήκουμε στὴν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ὁμολογοῦμε τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸ Πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καὶ τὸ ἀντίθετο. Ὑπερασπίζοντας τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸ Χριστό ἀποδεικνύουμε πὼς εἴμαστε μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ αἰρετικοὶ καὶ οἱ σχισματικοὶ δὲν ἀνήκουν στὴν Ἐκκλησία. Μία Ἐκκλησία ἵδρυσε ὁ Κύριος κι αὐτὴ εἶναι ἡ Ὁρθόδοξη. Ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶναι πεπληνημένα πρόβατα, γιὰ τὰ ὁποῖα προσευχόμεθα νὰ βροῦν τὴ σωστὴ ποίμνη τους. Ἄριστο παράδειγμα γιὰ ὅσα ἔλεγε εἶναι ὁ ἀπόστολος Πέτρος πού τοῦ ζήτησαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ τὸ συνέδριό τους νὰ μὴν ὀμιλεῖ γιὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ κι αὐτὸς ἀπάντησε· «οὐ δυνάμεθα γὰρ ἡμεῖς ἄ εἶδομεν καὶ ἠκούσαμεν μὴ λαλεῖν» (Πράξ. 4, 20).

Ὁφείλουμε νὰ ὁμολογοῦμε πάντοτε τὸ Χριστό

Δέν ντρεπόμαστε νὰ ὁμολογήσουμε Ἰησοῦ Χριστό ἐσταυρωμένο. Ἡ χριστιανικὴ μας ιδιότητα καὶ μάλιστα ἡ ιδιότητά μας ὡς μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ εἶναι

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, ἡ ἐπιθυμία τῆς καρδιάς μου καί ἡ προσευχή μου εἰς τόν Θεόν εἶναι ὑπέρ τῶν Ἰσραηλιτῶν, διά νά σωθοῦν. Μαρτυρῶ γι' αὐτούς ὅτι ἔχουν ζήλον Θεοῦ ἀλλὰ ὄχι μέ ἐπίγνωσιν. Διότι, ἐπειδή ἀγνοοῦν τήν δικαίωσιν πού δίνει ὁ Θεός καί προσπαθοῦν νά στήσουν τόν δικόν τους τρόπον δικαίωσης δέν ὑπετάχθησαν εἰς τήν δικαίωσιν πού προέρχεται ἀπό τόν Θεόν. Διότι τό τέλος τοῦ νόμου εἶναι ὁ Χριστός, διά νά δικαιωθῇ καθένas πού πιστεύει. Ὁ Μωϋσῆς γράφει διά τήν δικαίωσιν πού προέρχεται ἀπό τόν νόμον ὅτι ὁ ἄνθρωπος πού ἐτήρησε τās ἐντολās θά ζῆσῃ δι' αὐτῶν. Ἡ δικαίωσις ὅμως πού προέρχεται ἀπό τήν πίστιν, λέγει, Μή πῆς εἰς τήν καρδιά σου ποιός θά ἀνεβῆ εἰς τόν οὐρανόν; διά νά κατεβάσῃ δηλαδή τόν Χριστόν, ἡ Ποιός θά κατεβῆ εἰς τήν χώραν τῶν νεκρῶν; διά νά ἀνεβάσῃ δηλαδή τόν Χριστόν ἀπό τοῦς νεκρούς. Ἀλλὰ τί λέγει; Κοντά σου εἶναι ὁ λόγος, εἶναι εἰς τό στόμα σου καί εἰς τήν καρδιά σου. Ὁ λόγος δηλαδή τῆς πίστεως, τόν ὁποῖον κηρύττομεν. Ἐάν ὁμολογήσῃς μέ τό στόμα σου ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι Κύριος καί πιστέψῃς μέ τήν καρδιά σου ὅτι ὁ Θεός τόν ἀνέστησε ἐκ νεκρῶν, τότε θά σωθῆς. Διότι μέ τήν καρδιά ὁ ἄνθρωπος πιστεύει ὅ,τι ὀδηγεῖ εἰς δικαίωσιν, μέ τό στόμα δέ ὁμολογεῖ ὅ,τι ὀδηγεῖ εἰς σωτηρίαν.

(Ἐκ τῆς μεταφράσεως τῆς Καινῆς Διαθήκης τῶν ἀειμνήστων καθηγ. Β. Βέλλα, Ἀρχιμ. Εὐ. Ἀντωνιάδου, Ἀμ. Ἀλιβιζάτου, Γερ. Κονιδάρη, Ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ).

ἀνώτερες ἀπό τά πατριωτικά ἢ κοινωνικά προσόντα μας ἢ ὅποιas ἀλλῆς θέσης μας. Ἡ ὁμολογία μας γιά τό Χριστό θά μās φέρει ἴσως ἀντιμέτωπους μέ πολλοῦς καί σέ μερικές περιπτώσεις ἴσως καί μās στοιχίσει λίγο ἢ πολύ. Ἡ ἐμμονή μας γιά τήν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου θά μās φέρει σέ δύσκολλη θέση μέ τοῦς συνανθρώπους μας καί μάλιστα καί μέ τοῦς οἰκείους μας. Θά μās εἰρωνευθοῦν καί θά μās περιφρονήσουν. Ἄs προτιμήσουμε τόν ὄνειδισμό τοῦ Χριστοῦ παρά τό συμβιβασμό. Θά χρειασθεῖ νά ὑπερασπίσουμε τήν πίστη μας ἐνώπιον αἰρετικῶν ἢ καί ἀνθρώπων πού βρίσκονται μέσα στά τείχη τῆς Ἐκκλησίας καί ἔχουν αἰρετικές ιδέες. Αὐτό προϋποθέτει ἀκριβή γνώση τῆς πίστεως, ὄχι φανατική διάθεση, ἀγάπη πρὸς τοῦς ἀνθρώπους καί ἀποστροφή στήν αἵρεση, ταπείνωση καί ὀρθόδοξο ἦθος, γιά νά ἀντιμετωπίσουμε σωστά τοῦς ἀντιφρονούντες πού εἶναι πλανημένοι ἀδελφοί μας καί νά δημιουργήσουμε καλές προϋποθέσεις ἐπιστροφῆς τους στή σώζουσα μάνδρα τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἀμήν.

† Ὁ Ἐδέσ. Ἰω.

24 Ἰουλίου 2005: ΚΥΡΙΑΚΗ Ε΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Χριστίνης μεγαλομάρτυρος († 300), Ἀθηναγόρου φιλοσόφου, ὁμολογητοῦ καί μάρτυρος, Θεοφίλου τοῦ Ζακυνθίου τοῦ ἐν Χίῳ μαρτυρήσαντος († 1635).

Ἦχος: δ΄ – Ἐωθινόν: Ε΄ – Ἀπόστολος: Ρωμ. ι΄ 1-10 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. π΄ 28 - θ΄ 1.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 31 Ἰουλίου, ζ΄ Ματθαίου.

Ἀπόστολος: Ρωμ. ιβ΄ 6-14 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. θ΄ 1-8.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ, Σειρά «Θεωρία καί Πράξη»:

- 1. Η ΝΗΣΤΕΙΑ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.** Γιατί, πότε καί πώς νηστεύουμε. Τοῦ Μητροπ. Νέας Σμύρνης Συμεών Π. Κούτσα. Ἔκδοσις Ι΄. (Σελίδες 144).
- 2. ΜΙΚΡΑ ΕΙΣΟΔΟΣ ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ.** Τοῦ νῦν Μητροπ. Ναυπάκτου Ἱεροθέου. (Σελίδες 144).
- 3. Η ΠΑΝΟΠΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ.** Ἀρχιμ. Γερβ. Ραπτοπούλου. (Σελ. 80).
- 4. ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ ΕΙΣ ΧΡΙΣΤΟΝ** (Εἰσαγωγή στήν Παλαιά Διαθήκη). Τοῦ Γεωργίου Σωτηρίου. (Σελίδες 152).
- 5. Ο ΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ** (Εἰσαγωγή στήν Καινή Διαθήκη). Τοῦ ἰδίου. (Σελίδες 188).
- 6. ΚΑΤΗΧΗΣΗ ΚΑΙ ΒΑΠΤΙΣΗ ΕΝΗΛΙΚΩΝ.** Τοῦ νῦν Μητροπ. Ναυπάκτου Ἱεροθέου. (Σελίδες 216).
- 7. Η ΕΛΠΙΔΑ.** (Σελίδες 152) καί
- 8. ΑΠΟΣΤΟΛΟΙ, οἱ θεόπνευστοί κήρυκες τοῦ Λόγου.** Τοῦ Γεωργίου Σωτηρίου. (Σελίδες 220).
- 9. ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΑΡΡΩΣΤΙΑ** κατά τήν Ἁγία Γραφή καί τοὺς Πατέρες. Τοῦ ἀρχιμ. Βασ. Π. Μπακογιάννη. (Σελίδες 128).
- 10. ΑΙΡΕΣΕΙΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ καί οἱ κακοδοξίες τοῦ Παπισμοῦ.** Τοῦ ἀρχιμ. Γερβ. Ραπτόπουλου. (Σελίδες 256).
- 11. ΤΟ ΙΕΡΟ ΕΥΧΕΛΑΙΟ. Φάρμακο ζωῆς καί σωτηρίας.** Τοῦ ἀρχιμ. Χρυσ. Π. Ἀβραμίου. (Σελίδες 104).
- 12. ΤΑ ΟΝΕΙΡΑ. Τί λέει ἡ Ψυχολογία. Ἡ θέσις τῆς Ἐκκλησίας.** Τοῦ Εὐάγγ. Γ. Καρακοβούνη. (Σελίδες 88).
- 13. ΠΛΑΝΕΣ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ.** Τοῦ Μητροπ. Ἡλείου Γερμανοῦ. (Σελ. 144).
- 14. ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΣ. Συνοπτική ἀναφορά στήν ἱστορία, τήν ἀξία καί τήν προσφορά του.** Μον. Μωυσεῶς Ἁγιορ. (Σελ. 120).
- 15. Η ΘΥΡΑ ΤΗΣ ΧΑΡΙΤΟΣ. Τερά ἐξομολόγησις.** Τοῦ Ἀρχιμ. Χριστοφόρου Γ. Σταυροπούλου. (Σελίδες 208).
- 16. ΑΜΑΡΤΙΑ ΚΑΙ ΛΥΤΡΩΣΗ.** Τοῦ Γεωργίου Π. Σωτηρίου. (Σελίδες 216).
- 17. ΙΕΡΑ ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ.** Τοῦ Πρωτοπρ. Κων. Καλλινίκου. (Σελίδες 208).
- 18. Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΙΕΡΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ, κατά τόν ἱερό Χρυσόστομο** (ὁμοτ. Καθηγ. Στυλ. Παπαδόπουλου). (Σελίδες 128).
- 19. Ὁ ΜΟΝΑΧΙΣΜΟΣ «ὄρος δυσανάβατον»,** γένεσις, μορφές, λόγος ὑπάρξεως (ὁμοτ. Καθηγ. Στυλ. Παπαδόπουλου). (Σελίδες 152).
- 20. ΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΣΕ ΥΠΕΥΘΥΝΟΥΣ ΓΟΝΕΙΣ,** ἀπαντήσεις σέ ἐπίκαιρα ψυχολογικά ἐρωτήματα (π. Ἀντωνίου Στυλιανάκη). (Σελίδες 272).

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἑβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς ἁ΄ Αποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἱεραίου 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδόσις - Διευθυντής: Ἐπίσκοπος Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξις, τηλ. 210.7272.331. Διευκρίαιωση, τηλ. 210.7272.388. Ἐπί τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τόν κόσμο μέσω Ἴντερνετ: <http://www.apostoliki-diakonia.gr>